

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΤΙ ΤΙ ΦΟΝΗΤΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Να νιώθι κανίς τιν ανάγκι να ετιολόγισι τιν ορθότιτα κε, προπάντων, τιν κατεπίγουσα αναγκεότιτα (γιά μιά αποτελεσματική πεδία) τις χρισμοπίσις μιάς απλίς κε, όσο γίνετε πίοτερο πιστά, αντιστιχο-φθογκικίς γραφίς γιά τι σίνχρονι ζοντανί ελινικίμας γλώσσα, κε να προσπαθίσι να τιν κάνι αφτί τιν ετιολόγισι εφοδιασμένος με περισπούδαστι προπέδια, ινε ίσος φυσικό –ιπίρξαν παλιότερα, ιπάρχουν και σίμερα ι φοτισμένοι επιστίμονες κε διανοούμενι που κάνουν με απόλιτι επιστιμοσίι αφτί τιν ετιολόγισι–, μα δεν ινε τόσο απαρέτιτο, γιати ινε ένα από τα πίο καθαρά αφτονόιτα. Κε το να θέλις να ερμινέψις το ξεκάθαρο αφτονόιτο, θα ιταν σα να θέλις να φοτίσις τον ίλιο, ι να γιалиίσις το διαμάντι.

Όσοναφορά ετούτι εδό τι φονητική γραφή τις νεοελινικίς γλώσσας, δίνουμε τις παρακάτω διεφκρινίσις:

1. Χρισμοπιούντε τα 22 από τα 24 γράματα του ελινικού αλφαβίτου – δεν χρισμοπιούντε μόνο το η κε το ω.
2. Τα παραπάνω 22 γράματα χρισμοπιούντε σαν σιμάδια ξεχοριστού το καθένα ίχου-φθόγκου, εκτός από τα διγράματα γοστά σιμάδια: γκ, μπ, ντ, ου, τζ, τσ, που χρισμοπιούντε, όπος κε μέχρι τότε, σαν σιμπλέγματα που αποδίδουν το καθένα κι έναν φθόγκο.
3. Χρισμοπιίτε μόνο ένα σιμάδι τονισμού, ι γνοστί μας οξία (´).
4. Ι μονοσίλαβες λέξις δεν πέρνουν τόνο, εκτός απο τις: ι, τι, πος, που, να, ος, ο, ι οπίες πέρνουν τόνο όταν χρισμοπιούντε
 - α) σαν διαζεφκτικός σίνδεσμος (ι)
 - β) σαν εροτιματικό, τροπικό κε τοπικό επίριμα (τί, πός, που)

6

γ) σαν χρονικό επίριμα (ός = μέχρι)

δ) σαν δικτικό μόριο ι σαν επιφόνιμα (νά)

ε) σαν επιφόνιμα (ό)

5. Ι κτιτικές αντονιμίς: μου, σου, μας, του, σας, πς, τους, γράφοντε κολιτά στιν προιγούμενι λέξι, π.χ. ι γραφίμου.

Γενικά, μπορούμε να πούμε ότι ι γραφή τούτι, χορίς να ινε καθολοκλιρία φονητική, ανταποκρίνετε οστόσο ικανοπιτικά στιν φθογκολογική φυσιογνομία τις σίνχρονις ελινικίς γλώσσας. Πιστέβουμε πος ι εξικίσις του αναγνόστι με τούτι τι φονητική γραφή θα ινε έφκολι κε γριγορι. Άλοστε ι διατίρισι τον γνοστών από τιν ιστορική γραφή διγράματων σιμίον (γκ, μπ, ντ, ου, τζ, τσ), αφτόν ακριβός τον σκοπό ιπρετούν.

Μιά επιστιμονικά επεξεργασμένοι κε τεκμιοριμένοι φονητική γραφή γιά τιν γλώσσαμας ινε εβνόιτο πος θα ινε έργο κάπιονιδικόν ανθρόπον κε φορέον τις Χόραςμας.

Όμος ι επίσιμι καθιέροσίτις ινε δικόσας, δικόμας, ολονόμας, έργο κε χρέος.

ΣΙΝΤΟΜΑ ΒΙΟ-ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΙΧΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΑΝΣ ΚΑΦΚΑ

Ο Φράνς Κάφκα γενίθηκε στην Πράγα το 1883. Ήταν ο πρωτότοκος γιός του έμπορου Χέρμαν Κάφκα. Ο Φράντς ίχε τρίς αδελφές: τιν Έλι (1889), τιν βάλι (1890) κε τιν Ότλα (1892). Σπούδασε γιά λίγο γερμανική φιλολογία κε στι σινέχια νομικά (1901-1906) στό πανεπιστίμιο τισ Πράγας. Το 1924 ο Φράντς Κάφκα πέθανε μόλις 41 χονόν, από φυματίοσι, αφήνοντας μιά πνευματική κληρονομιά που επηρεάζι έκτοτε σιγκλονιστικά τιν ατομική μα κε τιν κινωνική σινίδισι πάρα πολόν ανθρώπων.

Εκτός από τα 45 διήγημάτου, τα πιό γνωστά κε πιότερο διαβασμένα έργα του ίνε: Ι ΔΙΚΙ, Ο ΠΙΡΓΟΣ, ΑΜΕΡΙΚΙ, ΓΡΑΜΑΤΑ ΣΤΙ ΜΕΛΙΝΑ, ΓΡΑΜΑΤΑ ΣΤΙ ΦΕΛΙΤΣΕ, ΓΡΑΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ, κ.ά.

Ι νουβέλα Ι ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΣΙ (DIE VERWANDLUNG) ίνε το πιό εκτεταμένο από τα ενσινόλο 45 διήγηματα του Φράντς Κάφκα. Θεορίτε από πολούς μέλετιπές του έργου του Κάφκα (Ι ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΣΙ προτοδιοσιέφτικε το 1915) σαν το πιό αντιπροσοπεφτικότου διήγημα. Ίσοσ γιατί σ' αφτό σιμπικνόνι με τρομερή παραστατικότητα τιν φανταστικο-πραγματιστική αντιμετόπισι, από τον ίδιο κε από τους γίροτου, τισ δικίστου τραγικής ίπαρξισ. Μιάς ανθρώπινισ τραγοδίας όχι απλός ατομικής του Κάφκα, μα κίριος αντιπροσοπεφτικής μιλιάδον κε μιλιάδον ανθρώπινον ίπαρξεον, που σιγκρούοντε κε σιχνά-σιχνότατα σιντρίβοντε μέσα σις κατεστιμένες παράλογες κινωνικές κε ικονομικές σχέσις τον ανθρώπων.

ο
Ο Κάφκα ίνε ο ξεχοριστός καλιτεχνικός καρπός μιάς εποχής μεγάλον κινωνικο-ψυχολογικών αλαγόν σιν Εβρόπι τον αρχόν του 20ου εόναμας. Το έργουτου, στο σίνολότου, παρουσιάζι αφτό που σινιθίσαμε να λέμε (πρόβλημα παραλόγου» κε εξακολουθί να εκφράζι, με καλιτεχνικά λιτί κε διάφανι σιμβολικότητα, κε μέχρι σίμερα τίς οδίνες τισ κιοφορίας κε τισ γένισις νέον ιδεόν κε καταστάσεων. Ίτσι, τον Κάφκα τον νιόθουμε κε σιν εποχίμας σαν πολί κοντινόμας, σαν μιά σιμαδεμένη ψιχί, που μας μετοχέβι σιν προέσθισι τον σιντελούμενον μεγάλον αλαγόν, με τρόπο άγριπνο κε ονιρικό, σκληρό, βασανιστικό, αλά πάντοτε αποκαλιπτικό κε ξεχοριστά διμιουργικό.

Θεσ/νίκι, 12/12/1981
Θομάς Σ. Σερμπίνις
μεταφραστίς

«Die Verwandlung»
μετάφρασι Θομά Σ. Σερμπίνι

I ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΣΙ (νουβέλα)

Όταν ένα προί ο Γκρέγκορ Σάμσα ξιπνισε από εφιαλτικά όνειρα, ένιωσε τον εαυτότου νά 'χι μεταμορφοθί σ' ένα πελόριο έντομο. Ίταν ξαπλομένος στι σκληρί σαν κάφκαλο πλάτιπου κι έβλεπε, καθός ανασίκονε λίγο το κεφάλιτου, τιν τουρλοτι, σκούρα κε γιομάτι με άκαμπτες ραβδόσις κιλιάτου, απ' όπου ι κουβέρτα, που ήταν έτιμι να γλιστρίσι στο πάτομα, μόλις κε μεταβίαις σιγκρατιόταν ακόμα. Αμέτριπα ποδαράκια, αξιοθρίνιτα λεπτά σε σιγκρиси με τον υπόλιπο σοματικότου όγκο, θάμποναν με απελπισία τα μάτιατου.

«Τί να μου σινέβικε;» σκέφτικε. Όνειρο δεν ήταν. Το δομάτιότου, ένα πραγματικό δομάτιο, μόνο που ήταν κάπος μικρό, στεκόταν ίσιχο ανάμεσα στους τέσερις γνόριμους τίχους. Πάνο από το τραπέζι, στο οπίο κίτονταν σκόρπια διγματολόγια ιφασμάτων –ο Σάμσα δούλεβε σαν περιοδέβον εμπορικός αντιπρόσοπος–, κρεμόταν μιά ικόνα που τιν ίχε κόπι πριν από λίγο κερό από 'να ικονογραφιμένο περιοδικό κε τιν ίχε βάλι σε μιά όμορφι επιχρισσέμι κορνίζα. Παρίστανε μιά γινέκα με γούνινο καπέλο κε γούνινο σάλι, ι οπία καθόταν εκί σπιτά κε ανασίκονε προς τον θεατί ένα βαρί γούνινο μανσόν, όπου κριβόταν σχεδόν ολόκληρο το χέριτις.

Ίστερα το βλέμα του Γκρέγκορ στράφικε προς το παράθιρο, κε ο άσκιμος κερός –άκουγε κανίς βροχοστάλες να χτιπούν στο λαμαρινένιο περβάζι– τον έκαμνε ολοκληροτικά μελαγχολικό. «Πός να γινότανε να μπορούσα να κιμιθό ακόμα λίγο κε να ξεχάσο όλες αφτές τιν τρέλες;»

σιλογίστικε. Όμος αφτό του ήταν τελίος ακατόρθοτο, γιατί ίχε σινίθισι να τον πέρνι ο ίπνος μόνο σαν πλάγιαζε στο δεξίτου πλεβρό. Κε τόρα, στιν κατάστασι που βρισκόταν, δεν μπορούσε να γίρиси κε να σταθί πλάγια' όσι δίναμι κε αν έβαζε να γίρι, πάλι ξανακιλούσε στι θέσιτου, ανάσκελα. Προσπάθισε να το πετίχι ίσοσ εκατό φορές, έκλισε τα μάτιατου για να μι βλέπι τα σπασμοδικά κινούμενα πόδιατου, κε τελικά εγκατέλιψε κάθε προσπάθια, όταν άρχισε να νιόθι στο πλεβρότου έναν ελαφρό, πνιγίρό πόνο, που ποτέ άλοτε δεν τον ίχε νιόσι.

«Αχ, Θεέ,» σκέφτικε, «πόσο κουραστικό επάγκελμα έχο διαλέξι! Μέρα-νίχτα στους δρόμους. Το άγχος σ' αφτό το επάγκελμα ίνε πολί μεγαλίτερο απ' εκίνο που θα ίχα σ' ένα δικόμου επάγκελμα στο σπιτίμου. Κι επιπλέον έχο όλες τούτες τιν ταλεπορίες του ταξιδιού, τιν έγνιες για τα δρομολόγια του τρένου, το άταχτο κε κακό φαγιτό, τιν ανθρώπινες σχέσις που αλάζουν διαρκός, που δεν κρατούν για πολί κερό κε που δεν προλαβένουν ποτέ να γίνουν εγκάρδιες. Ας τα πάρι όλα ο διάολος!» Ένιωσε μια ελαφριά φαγούρα στο πάνο μέρος τιν κιλιάστου. Σίρθικε προς τα πίσο αργά με τιν πλάτιπου πió κοντά στα κάγκελα του κρεβατιού, για να μπορί να σικόνι καλύτερα το κεφάλιτου' εντόπισε με το μάτι το μέρος τιν κιλιάστου όπου ένιοθε φαγούρα, ίδε πως ήταν σκεπασμένο μ' έντονες μικρές άσπρες βούλες, που δεν μπορούσε να τιν εξιγίσι κε θέλιση να φιλαφίσι το μέρος εκίνο με τό 'νατου πόδι, όμος το τράβιξε άμέσοσ πίσο, γιατί με το άγκιγμα ένιωσε να διαπερνάι το κορμίτου ένα σιγκριο.

Τότε αφτός ξανά γλιστρίσε πίσο στιν προτερνίτου θέσι. «Τούτο το ξίπνιμα απ' τα βαθιά χαράματα», σκέφτικε «σε αποβλακόνι. Ίνε ανάγκι ο άνθρωπος να έχι τον ίπνοτου. Άλι ταξιδιότες ζουν άνετα σαν γινέκες σε χαρέμι. Όταν εγό λογουχάρι ξαναγίρνό πριν απ' το μεσιμέρι στο ξενοδοχίο, για να καταγράψο τιν παραγκελίες που πίρα, ι κίριι αφτί τότε μόλις έχουν σικοθί κε πέρνουν το πρόγεβμάτους. Αν

τολμούσα κι εγώ να κάνω κάτι τέτιο, ο διεφθιντίσμου θα μ' έδιοχνε αμέσως από τι δουλιά. Οστόσο πός ξέρι αν αφτό δεν θά 'ταν για μένα το καλύτερο! Αν δεν σιγκρατιόμουν, για χάρι τον γονιόνμου, από κερό τ'ώρα θα ίχα παρεπιθί. Θα πίγενα στον διεφθιντίμου κε θα του έλεγα κατάμουτρα πιά γνόμι έχο γι' αφτόν. Κε τότε θα τον έβλεπα σίγουρα να ξαφνιάζετε κε να πέφτι από τιν πολιθρόνατου! Κε ίνε μιά ιδιέτερι τέχνη, αφτί του διεφθιντί, να κάθετε σπιν πολιθρόνα, κε να μιλά από ψιλά με τους ιπαλίλουςτου, ι οπί πρέπι, λόγω τις βαρικοιάστου, να πλισιάζουν πολί κοντάτου κε ν' ανασικόνοντε προς αφτόν. Βέβεια ι ελπίδεςμου δεν έχουν χαθί ολότελα· μόλις θα έχο μαζέψι τα χρίματα που χριάζοντε γιά να ξεπλιόσο το χρέος τον γονιόνμου προς αφτόν –αφτό θα μπορούσε να κρατίσι ακόμα πέντε έως έξι χρόνια– τότε θα το κάνο οποσδιποτε. Τότε ίνε που θα γίνι το μεγάλο γλέντι. Γιά τιν όρα οστόσο πρέπι να σικοθό, γιατί το τρένομου φέβγι στις πέντε.»

Κε κίταξε το ξιπνιτίρι, που ιχούσε πάνω στο κομοδίνο το μονότονο τικ-τακ. «Ουράνιε πατέρα», σκέφτικε. Ι όρα ίταν κιάλας εξίμισι, κε ι δίχτες προχορούσαν ίσιχα μπροστά, τόσο που ίχαν πιά περάσι το ιπόλιπο μισό διάστημα ός τις εφτά· κόντεβε πιά εφτά παρατέταρτο. Μίπος δεν ίχε χτιπίσι διόλου το ξιπνιτίρι; Όμος απ' το κρεβάτιτου έβλεπε πως αφτό ίταν σαστά ριθμισμένο να χτιπίσι στις τέσερις· σίγουρα κε θα ίχε χτιπίσι. Νε, αλά ίταν δινató ένα τέτιο κουδούνισμα, που τραντάζι κε τα έπιπλα, να σε αφίσι να σινεχιζις να κιμάσε ίσιχα. Βέβεια αφτός δεν ίχε κιμιθί ίσιχα, αλά το πιθανότερο ίταν να ίχε κιμιθί πολί βαθιά. Τι έπρεπε όμος να κάνι τότε; Το επόμενο τρένο έφεβγε στις εφτά· γιά να το προλάβι θα έπρεπε να βιασί πάραπολι, κε τα διγματολόγια δεν ίσαν ακόμα πακεταρισμένα, κε ο ίδιος εξάλου δεν ένιοθε διόλου φρέσκος κι εφκίνιτος. Αλά κε αν ακόμα το προλάβενε, δεν θα γλίτονε από τα θιμονένα ξεσπάσματα του διεφθιντί, γιατί σίγουρα ο ιπάλιλος του μαγαζιού θα τον περίμενε με το τρένο τον πέντε κε θα ίχε από κερό τότε

ιδοπίσι τι διεφθινσι γιά τι μι εμφάνισίτου. Ο ιπάλιλος αφτός ίταν ένα τιφλό όργανο του διεφθιντί, δίχος ραχοκοκαλιά κε δίχος δικιάτου σκέψι. Ε, καλά, γιατί τότε να μι διλόσι πως ίνε άροστος; Κάτι τέτιο όμος θα ίταν εξερετικά φοβερό κε ίποπτο, μιάς κε ο Γκρέγκορ στα πέντε χρόνια που δούλεβε εδό ούτε μιά φορά διλόσε ότι ίταν άροστος. Σίγουρα ο διεφθιντίς θα ερχόταν με τον γιατρό του ασφαλιστικού ταμίου, θα τον κατιγορούσε για τεμπελιά στους γονίςτου κε σπιν σινέχια, με τι σινιγορία του γιατρού του ταμίου, γιά τον οπίο βέβεια ίπάρχουν μόνο ολότελα γερί, αλά τεμπέλιδες άνθρωπι, θα απέριπτε όλες τις αντιρίσιςτου. Κε μίπος άλοστε θα ίχε σ' αφτί τιν περιπτοσι ολότελα άδικο; Κε πραγματικά ο Γκρέγκορ, αν εξερέσι κανίς μιά υπερβολική ιπνιλία που ίχε ίστερ' από έναν μακρί ίπνο, ένιοθε πολί καλά κε μάλιστα πινούσε τρομερά.

Κι ενό σκεφτόταν αστραπία όλα τούτα, δίχος να μπορι να πάρι τιν απόφασι να σικοθί απ' το κρεβάτιτου -εκίνι ακριβός τι στιγμί το ξιπνιτίρι χτιπούσε εφτά παρατέταρτο– ακούστικε σπιν πόρτα, πίσο από το κεφάλιτου, ένα προσεχτικό χτίπιμα. «Γκρέγκορ», φώναξε –ίταν ι μιτέρατου–, «ίνε εφτά παρατέταρτο. Δεν θα πίγενες σπιν δουλιάσου;» Ι ιπαλί φονί! Ο Γκρέγκορ τρόμαξε, καθός άκουσε τι φονίτου που έδινε τιν απάντισι. Βέβεια ίταν αναμφίβολα ι δικιάτου προτερνί φονί, αλά ετούτι τότε ανακατεβόταν μ' ένα ιπόκοφο, πονεμένο κε μισοπνιγμένο τράβλισμα, πού άφινε τις λέξις τιπικά μόνο κε σε πρότι εντίποσι αναλίστες, γιά να τις παραμορφόσι σπιν αντίχισίτους με τέτιο τρόπο, που δεν ίξερε κανίς πιά αν τις ίχε ακούσι σαστά. Ο Γκρέγκορ θα ίθελε ν' απαντίσι κε να εξιγίσι τα πάντα με λεπτομέριες, όμος σπιν περίπτωση αφτί περιορίστικε απλός να πι: «Νε, νε, εφχαριστό μιτέρα. Σικόνουμε αμέσως.» Εξετίας τις ξίλινις πόρτας ι απ' έξο δεν μπορούσαν να καταλάβουν τιν αλίοσι σπιν φονί του Γκρέγκορ. Ι μιτέρατου ίσίχασε με αφτί τιν εξιγίσι–απάντισίτου κε αποσίρθικε. Αλά ίστερ' από τι σίντομι αφτί σινομιλία πρόσεξαν κε τα άλα μέλι τις ικογένιας πως,

παρά τι σινιθιάτου, ο Γκρέγκορ βρισκόταν ακόμα στο σπίτι, κε ίδι ο πατέραςτου χτιπούσε τώρα, ελαφρά αλά με τι γροθιάτου, στι διπλανι πόρτα. «Γκρέγκορ, Γκρέγκορ» φώναξε αφτός, «τί σιμβένι λιπόν;» Κε ιστερ' από μιά μικρή πάφαι φώναξε ξανά με πιο βαριά φονί: «Γκρέγκορ! Γκρέγκορ!» Όμος στιν άλι πλαινι πόρτα ι αδελφίτου μιλούσε κε αφτί χαμιλόφωνα κε φοβισμένα: «Γκρέγκορ; Μίπος δεν ίσε καλά; Χριάζεσε τίποτε;» Ο Γκρέγκορ απαντούσε προς τις διό πλεβρές: «Ίμε ίδι έτιμος,» κε πάσχιζε, με μια πολί φροντισμένι προφορά κε με μακριές πάφαις ανάμεσα στα λόγιατου, να κάνι τι φονίτου φυσικί. Ο πατέράστου ξαναγίρισε πίσο στο προινότου φαγιτό, ι αδελφίτου όμως μουρμούριζε ακόμα: «Γκρέγκορ, άνιξέμου, σ' εξορκίζο.» Όμος ο Γκρέγκορ δεν ίχε καμιά πρόθεσι ν' ανίξι τιν πόρτα κε μάλιστα επιδοκίμαζε από μέσατου τιν αποχτιμέμι στα ταξιδιατου σινιθια να κλίνι τι νιχτα όλες τις πόρτες κε όταν ακόμα βρισκόταν στο σπίτι.

Τώρα αφτός ίθελε πριν απ' όλα ίσιχα κε ανενόχλιτα να σικοθί, να ντιθί κε προπαντός να προγεβματίσι, κε μόνο μετά να σκεφτί τα παραπέρα, γιατί καταλάβενε καθαρά, πως με αφτές τις σκέψις πάνο στο κρεβάτι δεν θα κατέλιγε σε κανένα λογικό τέλος. Σίγκερα τού 'ρθε ι θίμισι πως πολί σιχνά, ενό σαν ίταν ξαπλομένος στο κρεβάτι, ένιοθε κάπιον ελαφρό πόνο, ίσος από άσκιμο πλάγιασμα, όταν σικονόταν διαπίστονε πως ο πόνος εκίνος ίταν καθαρί φαντασίοσι. Κε τώρα κατεχόταν από έντονι περιέργια να δι, προς θα διαλίονταν σιγά-σιγά ι σιμερινές φαντασιόσιςτου. Το ότι ι αλίοσι τις φονίςτου δεν ίταν τίποτα άλο παρά ένα προμίνιμα ενός σοβαρού κριολογίματος, μια επαγγελματικί αρόστια τον ταξιδιοτόν, δεν ίχε τιν παραμικρή αμφιβολία γι' αφτό.

Να πετάξι από πάνοτου τιν κουβέρτα ίταν μιά πολί απλί υπόθεσι' δεν χριαζόταν παρά μόνο να φουσκόσι ο ίδιος λίγο κε αφτί θά 'πεφτε απο μόνιτις. Αλλά ι δυσκολία άρχιζε από εκί κε πέρα, ιδιέτερα επιδι αφτός ίταν ασινιθιστα φαρδίς. Για να σικοθί δεν του χριαζονταν παρά μόνο τ' ανθρώπινα χέρια κε